

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/157/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612206005
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1612206005.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, IČO: 36 062 235, so sídlom Bajkalská 19B, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, za účasti intervenienta: UNIQA pojišťovna, a.s., so sídlom Evropská 810/136, 16000 Praha 6 - Vokovice, Česká republika, IČO: 492 40 480, konajúca prostredníctvom organizačnej zložky: UNIQA pojišťovna, a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Krasovského 3986/15, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 812 948, zastúpeného advokátskou kanceláriou CLS Čavojský & Partners, s.r.o., so sídlom Zochova 6-8, Bratislava, proti žalovaným: 1/ BE - Q Slovakia, s.r.o., IČO: 44 443 897, so sídlom Znievska 3, Bratislava, 2/ O. J., nar. X.XX.XXXX, bytom G. XC, I., zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Kellom, so sídlom Šafárikovo námestie 4, Bratislava, o zaplatenie 3.834,21 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej 2/ proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 9. januára 2020 č.k. 7C 645/2016-403 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi a intervenientovi priznáva voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 3.834,21 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.834,21 Eur od 22.4.2011 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovi a intervenientovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobcom, ktorou si voči žalovaným 1/ a 2/ uplatnil nárok na zaplatenie 3.834,21 Eur s úrokom z omeškania 9 % ročne od 22.4.2011 do zaplatenia, tým, že žalovaný 1/ je držiteľom motorového vozidla A. - I., EČV: A. XXX T., ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda. Dňa 12.7.2010 zavinila žalovaná 2/ ako vodička motorového vozidla v dôsledku dopravnej nehody škodu na motorovom vozidle S. EČV: I. XXX A., ktorého držiteľom bola spoločnosť Cargo Slovakia a.s. K predmetnému vozidlu nebolo uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, preto vznikla žalobcovi povinnosť uhradiť poškodenému škodu z poisťného garančného fondu. Svoj nárok voči žalovaným uplatňuje podľa § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. ako regresný nárok, pretože žalovaný 1/ zodpovedá podľa § 427 a nasl. ustanovení Občianskeho zákonníka za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky motorového

vozidla a žalovaná 2/ zodpovedá podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti.

3. Súd prvej inštancie vydal dňa 3.10.2012 platobný rozkaz pod č.k. 16Ro/845/2012-35 v zmysle žaloby žalobcu, voči ktorému podali odpor žalovaní 1/ a 2/. Uviedli, že k vozidlu A. I. s EČV A. XXX T. mal žalovaný 1/ v čase dopravnej nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie poisťovňou AXA poisťovňa, a.s. Poistná zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú, so štvrtročnými splátkami k 14.10., 14.01., 14.04. a 14.07. vo výške 60,25 Eur. Jednotlivé platby poistného boli uhradené dňa 29.10.2009 v sume 60,25 Eur, dňa 10.05.2010 v sume 60,25 Eur a dňa 5.10.2010 v sume 120,50 Eur. Kvartálne platby boli síce platené s omeškaním, ale celkovo bola uhradená suma 240,99 Eur, ktorá bola dohodnutá v zmluve. Samotná poisťovňa AXA požadovala výzvou zo dňa 17.9.2010 zaplataenie neuhradených kvartálnych platieb. K zmene postoja poisťovne došlo po tom, ak sa dozvedela o vzniku škodovej udalosti a listom zo dňa 28.10.2010 oznámila žalovanému 1/, že poistná zmluva zanikla a vrátila časť peňazí zaplatených ako poistné. V prípade, že by poistná zmluva zanikla, poukázali žalovaní 1/ a 2/ na § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z. ohľadom povinnosti uzavrieť poistnú zmluvu na časť poistného obdobia s doterajším poisťovateľom. Ďalej žalovaná 2/ v odpore poukázala na skutočnosť, že pre posúdenie nároku voči nej je podstatné, že vozidlo bolo v čase dopravnej nehody použité výlučne z dôvodu činnosti pre spoločnosť žalovaného 1/. Žalovaná 2/ bola v čase dopravnej nehody spoločníčkou žalovaného 1/, preto mala za to, že nenesie za spôsobenú škodu zodpovednosť v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

4. Žalobca vo vyjadrení k odporu navrhol vstup intervenienta (predtým vedľajšieho účastníka) do konania na strane žalobcu poisťovne AXA poisťovňa, a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu z dôvodu rozporných tvrdení žalovaných o tom, že k predmetnému motorovému vozidlu bolo uzatvorené povinné zmluvné poistenie.

5. Intervenient podaním doručeným súdu dňa 13.6.2017 oznámil, že vstupuje do konania na strane žalobcu z dôvodu, že má záujem na výsledku konania s poukazom na § 24 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení. K sporu uviedol, že medzi intervenientom ako poisťiteľom a žalovaným 1/ ako poistníkom vznikol poistný vzťah na základe poistnej zmluvy č. XXXXXXXXXX so začiatkom poistenia 14.10.2009 na motorové vozidlo A. I. s EČV A. XXX T.. Poistné bolo splatné v štvrtročných splátkach. Za obdobie od 14.10.2009 do 13.1.2010 bolo splatné dňa 14.10.2009 a uhradené dňa 2.11.2009. Za obdobie od 14.1.2010 do 13.4.2010 bolo splatné dňa 14.1.2010 a uhradené dňa 12.5.2010. Za obdobie od 14.4.2010 do 13.7.2010 bolo splatné dňa 14.4.2010 a uhradené dňa 6.10.2010. S poukazom na § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z. došlo k zániku zmluvy priamo zo zákona, a to do jedného mesiaca od dátumu jeho splatnosti, pričom v poistnej zmluve nebola dohodnutá dlhšia lehota pre zánik poistenia. V súvislosti so zánikom poistenia intervenient poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/190/2014. Uviedol, že nemohlo dôjsť k vzniku novej poistnej zmluvy tak, ako to tvrdili žalovaní. Zo znenia ustanovenia § 9 ods. 5 zákona č. 381/2001 Z.z. nie je možné vyvodit', že k vzniku novej poistnej zmluvy dochádza priamo zo zákona, nakoľko sa vyžaduje aktívne konanie zo strany poisteného. Poukázal na potrebu písomnej formy poistnej zmluvy podľa § 791 ods. 1 v spojení s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

6. Vo veci súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č.k. 7C/645/2016-196 zo dňa 12.7.2017, ktorým žalobe vyhovel v celom rozsahu. V konaní mal za preukázané, že dňa 12.7.2010 žalovaná 2/ ako vodička motorového vozidla A. I. s EČV: A. XXX T. spôsobila dopravnú nehodu. V príčinnej súvislosti s jej konaním vznikla škoda na motorovom vozidle S. s EČV I. XXX A. poškodenému Železničnej spoločnosti Cargo Slovakia, a.s. vo výške 3.834,21 Eur, ktorú mu žalobca vyplatil v zmysle § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. Mal tiež preukázané, že žalovaný 1/ uzavrel s intervenientom zmluvu o povinnom zmluvnom poistení dňa 14.10.2009 s ročným poistným obdobím, ročným poistným vo výške 240,99 Eur, štvrtročnými splátkami vo výške 60,25 Eur a so začiatkom poistenia dňa 14.10.2009. Čo sa týka námietky intervenienta ohľadom zaniknutej poistnej zmluvy v konaní bolo ustálené, že na základe nezaplataenia poistného (druhej štvrtročnej splátky) do jedného mesiaca od dátumu jeho splatnosti (do 14.1.2010) povinné zmluvné poistenie žalovaného 1/ zaniklo ku dňu 14.2.2010 podľa § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z., pričom zánik poistenia pre prípad neuhradenia poistného vyplýva priamo zo zákona. Uviedol, že v tejto súvislosti intervenient správne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/190/2014 zo dňa 24.6.2015. K motorovému vozidlu A. I. s EČV: A. XXX T. nebolo ku dňu dopravnej nehody 12.7.2010 uzatvorené povinné zmluvné poistenie. Konštatoval, že žalovaný 1/ ako vlastník a držiteľ predmetného motorového vozidla zodpovedá za škodu spôsobenú týmto

vozidlom v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka a je preto osobou spoluzodpovednou za vznik škody, a teda osobou, voči ktorej má žalobca tzv. postihové právo. Žalovaná 2/ je ako vodička predmetného motorového vozidla zodpovedná za vznik škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie nemal v konaní preukázané, že dopravnú nehodu žalovaná 2/ spôsobila pri výkone činnosti pre žalovaného 1/. Žalovaná 2/ bola síce v čase dopravnej nehody spoločníčkou žalovaného 1/ a v Sociálnej poisťovni bola vedená ako samostatne zárobkovo činná osoba, avšak z týchto skutočností nie je podľa neho možné vyvodiť výkon činnosti pre žalovaného 1/. Mal za to, že doložené čestné vyhlásenie zo dňa 29.11.2013 podpísané C. S. bolo vyhotovené dodatočne až po doručení platobného rozkazu a žaloby žalovaným 1/ a 2/, navyše v čase, keď ani žalovaná 2/ ani C. S. (bývalá konateľka a spoločníčka žalovaného 1/) neboli už spoločníkmi žalovaného 1/), a to za účelom vyvinenia sa žalovanej 2/ zo spoluzodpovednosti za škodu. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu a zaviazal oboch žalovaných spoločne a nerozdielne (žalovaného 1/) titulom § 427 OZ a žalovanú 2/ titulom § 420 ods. 1 OZ) na zaplatenie dlžnej sumy 3.834,21 Eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

7. Na odvolanie žalovanej 2/, v ktorom táto trvala na tom, že poistný vzťah z poistnej zmluvy medzi intervenientom a žalovaným 1/ v rozhodnej dobe poistnej udalosti existoval s poukazom na ust. § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z. o zániku poistenia zodpovednosti, ktorý dôvod poistenia upravuje aj čl. 2 ods. 5 písm. i) Poistných podmienok, keď vzhľadom na ust. § 9 ods. 5 zákona o povinnom zmluvnom poistení a § 792 ods. 2 Občianskeho zákonníka hoci pôvodná poistná zmluva zanikla ex lege z dôvodu nezaplatenia splátky poistného, zaplatením poistného dňa 15.5.2010 vznikla konkludentne (prijatím plnenia intervenientom) poistná zmluva nová, a to pre poistné obdobie od 12.5.2010 do 12.9.2010, teda dobu vzniku poistnej udalosti nevynímajúc a namietajúc svoju pasívnu legitimáciu s tým, že motorové vozidlo bolo používané výlučne pri výkone činnosti pre žalovaného 1/, a to aj v dobe dopravnej nehody, bola jednou z piatich spoločníkov žalovaného 1/, nebola u neho zamestnaná, Krajský súd v Bratislave rozsudok prvoinštančného súdu uznesením č.k. 4Co/24/2018-265 zo dňa 28.9.2018 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru, že nezaplatením poistného (druhej štvrťročnej splátky) do jedného mesiaca od dátumu jeho splatnosti (do 14.1.2010) povinné zmluvné poistenie žalovaného 1/ zaniklo ku dňu 14.2.2010 podľa § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z., na čom nemení ani skutočnosť, že intervenient ešte dňa 26.4.2010 vyzýval žalovaného 1/ na zaplatenie dlžného poistného, ani že v oznámení zo dňa 28.10.2010 uviedol dátum zániku poistného ku dňu 14.5.2010, pretože zánik poistenia pre prípad neuhradenia poistného vyplýva priamo zo zákona. Správne považoval za nedôvodnú námietku žalovaných 1/ a 2/ v podanom odpore, že prijatím poistného plnenia po lehote splatnosti intervenientom došlo k uzatvoreniu novej poistnej zmluvy. Stotožnil sa s tvrdením intervenienta, že z dikcie ust. § 9 ods. 5 zákona č. 381/2001 Z.z. nemožno vyvodiť, že k vzniku novej poistnej zmluvy dochádza priamo zo zákona. Uviedol, že sa vyžaduje aktívne konanie zo strany poisteného (v tomto prípade žalovaného 1/) a ust. § 9 ods. 5 zákona č. 381/2001 Z.z. ukladá povinnosť uzavrieť poistnú zmluvu s doterajším poisťovateľom. Nová poistná zmluva pre takýto prípad vyžaduje písomnú formu tak, ako to vyplýva z ust. § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Okrem toho omeškaná splátka poistného za druhé štvrťročné obdobie (od 14.1.2010 do 13.4.2010) bola uhradená dňa 12.5.2010 a k nehode došlo dňa 12.7.2010, uhradenie toho poistného nemohlo spôsobiť vznik novej poistnej zmluvy, ktorá by bola platná v čase dopravnej nehody. Odvolací súd sa s týmto názorom stotožnil a odvoláciu námietku žalovanej 2/ v tomto smere považoval za nedôvodnú. Odvolací súd však považoval za opodstatnenú námietku ohľadom nedostatočného vyporiadania sa súdom prvej inštancie s otázkou zodpovednosti žalovanej 2/ za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca si svoj nárok voči žalovaným uplatňuje podľa § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. ako regresný nárok, pretože žalovaný 1/ zodpovedá podľa § 427 a nasl. ustanovení Občianskeho zákonníka za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla a žalovaná 2/ zodpovedá podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti. Odvolací súd vo vzťahu žalovanej 2/ k žalovanému 1/ uviedol, že spoločník spoločnosti s ručením obmedzeným pracuje pre svoju spoločnosť bez uzavretého pracovnoprávneho vzťahu a že súd prvej inštancie sa opomenul vyporiadať s tým, že či žalovaná 2/ ako vtedajšia spoločníčka žalovaného 1/, majúca podiel a účasť na majetku žalovaného 1/, mala aj spoločnú zodpovednosť so žalovaným 1/, ako bolo upravené u žalovaného 1/ používanie predmetného motorového vozidla spoločníkmi spoločnosti, teda aj žalovanou 2/ a zaoberať sa u nej otázkou spoločnej zodpovednosti ako spoločníčky žalovaného 1/ a nie z hľadiska toho, že či vykonávala činnosti pre žalovaného 1/ ako v prípadnom pracovnoprávnom vzťahu, pretože medzi žalovaným 1/ a žalovanou 2/ nejde o vzťah zamestnávateľa a zamestnanca, takže vychádzajúc z toho aj nesprávne

otázku zodpovednosti žalovanej 2/ posúdil. Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil, pričom povinnosťou súdu bolo opätovne posúdiť žalobcom uplatnený nárok.

8. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní vykonal dokazovanie výsluchom žalovanej 2/, oboznámením sa s likvidačnou správou, oznamom o poukázaní náhrady škody, oznámením o poistnom plnení, správou o nehode, oznámením o vzniku škodovej udalosti, výpisom z evidencie motorových vozidiel, výpočtom všeobecnej hodnoty vozidla, oznámením intervenienta zo dňa 28.10.2010, výpisom z účtu žalobcu, výzvou na náhradu poistného plnenia, kópiami doručeníek, výpisom z Obchodného registra žalovaného 1/, certifikátom o uzatvorení poistnej zmluvy, potvrdeniami o poistnej zmluve, kópiami poštových poukazov o úhrade poistného, výpisom z účtu žalovaného o úhrade poistného, oznámením intervenienta zo dňa 17.9.2010, listom žalovaného 1/ a žalovaného 2/ žalobcovi, vyjadrením žalobcu zo dňa 9.5.2013, vyjadrením intervenienta zo dňa 29.4.2013, čestným vyhlásením zo dňa 29.11.2013, kópiou poistnej zmluvy, poistnými podmienkami, výzvou k zaplateniu dlžného poistného zo dňa 26.4.2010, oznámením o zániku poistenia zo dňa 7.3.2011, výpoveďou z poistnej zmluvy žalovaného 1/, oznámením o zániku poistenia zo dňa 28.10.2010, lustráciou SP žalovanej 2/ za obdobie 2010, stanoviskom C.. S.F. zo dňa 4.9.2017, čestnými vyhláseniami B.X. I., X. B., vyjadrením W. D..

Z výpisu z obchodného registra žalovaného 1/ zistil, že v čase dopravnej nehody (t.j. dňa 12.7.2010) bola žalovaná 2/ jednou z piatich spoločníkov žalovaného (ďalší spoločníci boli W. D., X. M.Č., B. I. a C. S., ktorá bola zároveň konateľkou). Podľa čestného vyhlásenia C. S. zo dňa 29.11.2013 žalovaná 2/ vykonávala pre žalovaného 1/ činnosti ako vyhľadávanie záujemcov o nákup energetického nápoja, účasť na rokovaníach s tým spojených a iné činnosti. Na zabezpečovanie týchto činností jej bolo pridelené vozidlo A. I. s EČV A. XXX T. C. S. v stanovisku zo dňa 4.9.2017 doplnila, že uvedené motorové vozidlo bolo žalovanej 2/ pridelené výlučne len v súvislosti so zabezpečovaním činností v prospech žalovaného 1/ a nie na súkromné účely. V deň dopravnej nehody išla žalovaná 2/ odvieť vzorky energetického nápoja do reštaurácie a následne telefonicky hlásila, že s vozidlom došlo k spôsobeniu dopravnej nehody. Podľa čestného vyhlásenia B. I. zo dňa 22.7.2019 v rámci rozdelenia úloh v spoločnosti žalovaného 1/ bolo žalovanej 2/ zverené vyhľadávanie klientov na odbyť nového energetického nápoja, teda vyhľadávanie záujemcov. Za týmto účelom jej bolo pridelené motorové vozidlo. B. I. uviedol, že nemal vedomosť o tom, že by došlo k využívaniu vozidla na súkromné účely. Zároveň uviedol, že vedel o dopravnej nehode, nakoľko mu o tom hovorila konateľka a rozprávala aj so žalovanou 2/. X. M. v čestnom prehlásení zo dňa 27.7.2019 uviedol, že pozícia žalovanej 2/ bolo vyhľadávanie ľudí, ktorým by sa mohol predávať energetický drink. Za tým účelom bol žalovanej 2/ daný automobil vedený v majetku spoločnosti. V majetku spoločnosti bolo vedené len jedno motorové vozidlo. Ďalej uviedol, že k dopravnej nehode došlo, keď žalovaná 2/ zariaďovala záležitosť pre spoločnosť W. D. vo vyjadrení zo dňa 9.9.2019 uviedol, že spoločnosť žalovaného 1/ bola založená za účelom distribúcie, resp. predaja zahraničného energetického nápoja (s označením BE-Q) na území SR. Spoločníci sa dohodli, že motorové vozidlo v majetku spoločnosti bude používať žalovaná 2/ z dôvodu oslošovania (vyhľadávania) zákazníkov, ktorým by mohli energetický nápoj ponúkať na predaj. Išlo teda o využívanie vozidla pre podnikateľské potreby spoločnosti. Žalovaná 2/ uvedené činnosti pre spoločnosť vykonávala, a motorové vozidlo používala, keď cestovala do jednotlivých prevádzok ponúkať vzorky energetického nápoja, prípadne keď mala dohodnuté rokovania s predajom nápoja. Pri takejto návšteve bola aj účastníčkou dopravnej nehody.

9. Po právnej stránke súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 2 písm. j), § 3 ods. 1, § 24 ods. 2 písm. b), § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len zákon č. 381/2001 Z.z.), § 420 ods. 1, § 427 ods. 1 a 2, § 420 ods. 2, § 438 ods. 1, § 566 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

10. Konštatoval, že v konaní bolo potrebné vyriešiť zodpovednosť žalovanej 2/ vo vzťahu k žalobcovi a posúdiť, či v čase dopravnej nehody existovali liberačné dôvody podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalovaná 2/ mala za to, že sú splnené predpoklady uvedené v § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko škoda bola spôsobená pri výkone činnosti pre spoločnosť žalovaného 1/. Bola poverená v rámci spoločnosti žalovaného 1/ predajom energetického nápoja do barov a reštaurácií a na tieto úkony používala motorové vozidlo. Aj v deň nehody mala žalovaná dohodnuté stretnutie v reštaurácii na X. Q. K. I., kde došlo k nehode. Uvedené potvrdili aj ostatní bývalí spoločníci žalovaného 1/, vrátane konateľky žalovaného 1/ v čase dopravnej nehody. Motorové vozidlo nebolo použité bez vedomia ostatných spoločníkov žalovaného 1/ ani proti ich vôli. Všetci vtedajší spoločníci B.

I., X. M., W. D. a C. S. (aj ako konateľka) potvrdili, že žalovaná 2/ vykonávala činnosť pre žalovaného 1/, pri ktorej došlo k dopravnej nehode, vozidlo nepoužívala protiprávne. V konaní nebolo podľa súdu prvej inštancie sporné, že žalovaná 2/ bola v čase dopravnej nehody spoločníčkou žalovaného 1/, nemala so žalovaným 1/ uzavretú zmluvu o výkone funkcie, medzi žalovaným 1/ a žalovanou 2/ neexistoval ani pracovnoprávny pomer. Posúdil, že na ich vzťah sa vzťahovali ustanovenia § 566 až 576 Obchodného zákonníka, teda žalovaná 2/ mohla obstarávať obchodné záležitosti pre žalovaného 1/. Ďalej vyplynulo, že žalovaná 2/ používala motorové vozidlo na základe dohody spoločníkov spoločnosti, teda oprávnene. Išlo o pridelenie motorového vozidla len na služobné účely, len na vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločnosti, nie na súkromné účely. Uvedené vyplýva, z čestných prehlásení a vyjadrení vtedajších spoločníkov žalovaného 1/. Tvrdenie žalovanej 2/ o tom, že práve v deň nehody vykonávala činnosť pre žalovaného 1/ (odnesenie vzorky energetického nápoja do reštaurácie) však súd prvej inštancie nemal preukázané. Na preukázanie, že škoda bola spôsobená v rámci činnosti pre žalovaného 1/, je podľa neho potrebná miestna, časová a vecná súvislosť s výkonom tejto činnosti. Žalovaná 2/ mala podľa vlastného vyjadrenia motorové vozidlo po vykonaní činnosti pre žalovaného 1/ pristaviť v sídle spoločnosti (v tom čase Pezinská 11, Malacky) a vyzdvihnúť ho až opätovne pri začatí vykonávania činnosti pre žalovaného 1/. Dopravná nehoda sa stala dňa 12.7.2010 (pondelok) o XX:XX na X. Q.. K. I. (bydlisko žalovanej 2/ v tom čase) ako vyplýva zo správy o nehode, teda mimo sídla spoločnosti žalovaného 1/ a v blízkosti bydliska žalovanej 2/. Okrem toho žalovaná 2/ nespracúvala knihy jász vo vzťahu k vykonaným cestám (aké prevádzky navštevovala, v akom regióne pre žalovaného 1/) ani pred nehodou ani po nehode, resp. takýto dokument súdu nepredložila. Až viac ako 9 rokov po nehode si jednotliví spoločníci (okrem C. S.) spomenuli, že práve v čase, kedy došlo k dopravnej nehode (dňa 12.7.2010), vykonávala žalovaná 2/ činnosť pre žalobcu. Takýmto tvrdeniam uvedeným v čestných vyhláseniach a vyjadreniach bývalých spoločníkov, ako aj konateľky žalovaného 1/, súd prvej inštancie neuveril. Z týchto doložených čestných prehlásení a vyjadrení bývalých spoločníkov žalovaného 1/ nie je zrejmá časová, miestna ani vecná súvislosť spôsobenej škody pri dopravnej nehode a výkonom činnosti pre žalovaného. Žalovaná 2/ teda neuniesla dôkazné bremeno tvrdenia, že v čase dopravnej nehody plnila povinnosť pre žalovaného 1/. Nemal preukázaný liberačný dôvod podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že žalovaná 2/ zodpovedá za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže v dôsledku jej porušenia právnej povinnosti došlo k vzniku škody na motorovom vozidle poškodenej spoločnosti ZSSK Cargo. Vzhľadom na to bola preukázaná zodpovednosť za škodu voči žalovanému 1/ titulom § 427 Občianskeho zákonníka a voči žalovanej 2/ titulom § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka súd vyhovel žalobe žalobcu a zaviazal oboch žalovaných spoločne a nerozdielne na zaplatenie dlžnej sumy 3.834,21 Eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

11. Keďže žalovaní 1/ a 2/ sa dostali do omeškania s úhradou dlžnej sumy, súd prvej inštancie priznal žalobcovi tiež nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, ktorých výška bola stanovená v súlade s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Ako počiatok omeškania súd stanovil deň nasledujúci po dni, kedy žalovaným 1/ a 2/ uplynula lehota na plnenie v zmysle výziev zo dňa 21.3.2011 (doručených žalovaným dňa 25.3.2011), teda do omeškania sa žalovaní 1/ a 2/ dostali dňom 22.4.2011.

12. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) s odôvodnením, že žalobca a intervenient, ktorý vystupoval na strane žalobcu, bol v konaní úspešný vo vzťahu k celej uplatnenej sume, preto im priznal náhradu trov vo výške 100% s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

13. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalovaná 2/, ktorá žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu voči nej zamietnuť ako nedôvodnú a zaviazat žalobcu a Interveniента k náhrade trov konania. Uviedol, že napriek tomu, že v zrušujúcom uznesení vyslovil Krajský súd v Bratislave záväzný právny názor - týkajúci sa postavenia žalovanej 2/ nie ako zamestnankyne, ale ako spoločníčky obchodnej spoločnosti, súd prvej inštancie uvedený záver nerešpektoval, a žalovanú 2/ znovu zaviazal zaplatiť žalovanú istinu spolu s príslušenstvom. Napadnutý rozsudok považovala za nesprávny a nedôvodný a z dôvodov podľa ust. § 365 ods.1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), teda z dôvodov, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie podľa nej zjavne pochybil nielen pritom, že nerešpektoval záväzný právny názor obsiahnutý v zrušujúcom uznesení, ale

aj v tom, že pri vyhodnocovaní dôkazov, a to bez akéhokoľvek riadneho právneho dôvodu, označil za „nevierohodné“ ďalšie dôkazy ňou predložené (ide o čestné vyhlásenia (resp. vyjadrenia) bývalých spoločníkov Spoločnosti, ktorí spoločníci potvrdili jej výpoveď, ako aj čestné vyhlásenie bývalej konateľky Spoločnosti), a teda tieto ďalšie listinné dôkazy neakceptoval. Týmto nesprávnym postupom jej súd prvej inštancie odňal akúkoľvek možnosť právnej obrany, ktorá obrana má zároveň aj svoje právne opodstatnenie. Zdôraznila, že vyjadrenia bývalých spoločníkov Spoločnosti predložené po vrátení veci na súd prvej inštancie, predkladala v nadväznosti na zrušujúce uznesenie, z ktorého bola zrejma povinnosť súdu prvej inštancie skúmať dohodu spoločníkov o užívaní motorového vozidla. Pri ich vyhodnotení si súd prvej inštancie odporuje, nakoľko za nevierohodné ich považuje len v časti, v ktorej bývalí spoločníci spoločnosti potvrdili, že v čase, keď došlo k dopravnej nehode, vykonávala činnosť pre Spoločnosť, avšak v časti v ktorej bývalí spoločníci potvrdili, že užívala motorové vozidlo na základe dohody spoločníkov Spoločnosti, teda oprávnene, považuje tieto dôkazy za vierohodné. Skutočnosť, že používala vozidlo oprávnene, a to na základe dohody spoločníkov, je pritom podľa žalovanej 2/ z hľadiska jej liberácie podstatnou, a súd nemá inú možnosť len žalobu voči nej zamietnuť ako neopodstatnenú, nemá v konaní pasívnu vecnú legitímáciu. Na tejto právnej kvalifikácii by pritom nič nemenil ani prípadný fakt, že by v inkriminovanom čase nevykonávala činnosť pre spoločnosť, voči čomu sa však v skutočnosti ostro ohradzuje. Uviedla, že od začiatku konania namietala dve skutočnosti, a síce, že poisťná zmluva Spoločnosti s Interventom je platná, keďže sa domnievala, že neskoršie zaplatenie poisťného nemohlo spôsobiť zánik poisťnej zmluvy, ako aj nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v spore, a to z dôvodu, že na spôsobenej dopravnej nehode nenesie nijakú právnu zodpovednosť. K dopravnej nehode totiž došlo pri plnení služobných účelov, keď žalovaná 2/ zriaďovala obchodné záležitosti Spoločnosti. V priebehu konania, a potvrdil to aj odvolací súd v zrušujúcom uznesení, sa preukázalo, že povinné zmluvné poistenie v čase dopravnej nehody uzatvorené nebolo, a teda zodpovednosť Spoločnosti je založená. Iná je však situácia z hľadiska jej zodpovednosti, pretože odvolací súd v zrušujúcom uznesení vytkol súdu prvej inštancie, že tento posudzoval tzv. liberačné dôvody žalovanej 2/ len z hľadiska pracovnoprávneho vzťahu, avšak súd prvej inštancie opomenul, že spoločnosť môže použiť ku svojej činnosti nielen zamestnancov, ale aj konateľov, resp. svojich vlastných spoločníkov pričom odvolací súd uviedol, že právne vzťahy medzi spoločnosťou a jej spoločníkom sa primerane spravujú ustanoveniami mandátnej zmluvy upravenej v Obchodnom zákonníku. Napriek záväznému právnomu názoru odvolacieho súdu sa ním súd prvej inštancie v ďalšom priebehu konania neriadil, pričom aj ďalšie dôkazy ňou predložené vyhodnotil v rozpore s ich obsahom a znovu ju zaviazal k zaplateniu žalovanej istiny spolu s príslušenstvom. Od začiatku konania namietala nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v spore, a to z dôvodu, že na spôsobenej dopravnej nehode nenesie nijakú právnu zodpovednosť. K dopravnej nehode totiž došlo pri plnení služobných účelov, keď zriaďovala obchodné záležitosti spoločnosti. Poukázala na § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého platí, že „Škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.“ Súd prvej inštancie sa však ustanovením § 420 ods. 2 OZ dôsledne neriadil, a to nielen v pôvodnom, ale aj v napádanom rozsudku a zaviazal ju k náhrade škody spoločne a nerozdielne spolu so spoločnosťou. Z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vyvodila, že názor súdu prvej inštancie, ako bol obsiahnutý v pôvodnom rozsudku a podľa ktorého má niesť zodpovednosť za spôsobenú škodu s poukazom na ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bol zjavne nesprávny. Samotný súd druhej inštancie poukázal, že medzi žalovanou 2/ a Spoločnosťou nejde o vzťah zamestnávateľa a zamestnanca, ale o vzťah spoločnosti a jej spoločníka, pričom aj z titulu existencie tohto vzťahu je prípustná liberácia s odkazom na § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ešte v čase pred vydaním pôvodného rozsudku predložila čestné prehlásenie bývalej konateľky spoločnosti, pani C. S., z ktorého je zrejme, že bola Spoločnosťou poverená, aby pre Spoločnosť vykonávala konkrétne činnosti, na základe čoho jej bolo pridelené osobné motorové vozidlo, ktoré bolo v tom čase v majetku spoločnosti. Zo stanoviska k čestnému prehláseniu (ktoré bolo zo strany pani S.C., učinené z dôvodu, aby nedochádzalo k dezinterpretácii jej čestného prehlásenia) je zrejme, že motorové vozidlo využívala len na obchodné účely pre Spoločnosť, a teda že ho nevyužívala na súkromné účely. V stanovisku je tiež uvedené, že vždy po využití motorového vozidla na služobné účely, motorové vozidlo pristavila do sídla Spoločnosti a odovzdala kľúče. Na služobné účely bolo vozidlo použité aj v deň, keď bola vozidlom spôsobená nehoda, keď išla odniesť vzorky energetického nápoja do reštaurácie a následne telefonicky hlásila, že s vozidlom došlo k spôsobeniu dopravnej nehody. Bývalá konateľka Spoločnosti teda jednoznačne potvrdila, že motorové vozidlo z jej strany bolo použité oprávnene, a to v súlade s plnením podnikateľských záujmov Spoločnosti. Z jej výpovede na pojednávaní zo dňa 12.7.2017 je rovnako tak zrejme, že v spoločnosti

bola poverená predajom energetického nápoja (do barov a reštaurácií) a na tieto úkony používala motorové vozidlo. Stretnutie mala dohodnuté aj v daný deň v reštaurácii na Račianskej ulici, pričom došlo k nehode. Po vydaní zrušujúceho uznesenia a vrátení vecí na súd prvej inštancie požiadala ostatných bývalých spoločníkov Spoločnosti, aby sa vyjadrili k otázke spoločného užívania motorového vozidla, resp. aj k otázke dopravnej nehody, a predložila súdu prvej inštancie čestné vyhlásenie bývalého spoločníka Spoločnosti B. I., ktorý ako bývalý spoločník Spoločnosti jednoznačne uviedol, že dohoda bola taká, že bude motorové vozidlo využívať na služobné účely, t.j. na vybavovanie vecí týkajúcich sa Spoločnosti. Tento rovnako potvrdil, že nemá vedomosť, že by niekedy využívala vozidlo na súkromné účely. Pokiaľ ide o spôsobenú dopravnú nehodu, uviedol, že k dopravnej nehode došlo, keď išla odniesť vzorky energetického nápoja do reštaurácie a následne telefonicky hlásila, že s vozidlom došlo k spôsobeniu dopravnej nehody. Tiež doložila list zo dňa 2. júla 2019, od ďalšieho bývalého spoločníka Spoločnosti X. M., z ktorého je zrejmé, že sa dohodli, že bude používať motorové vozidlo za účelom cestovania za novými zákazníkmi, ktorým by Spoločnosť mohla ponúkať na predaj energetický drink. Menovaný rovnako tak uviedol, že k dopravnej nehode došlo, keď zariaďovala záležitosť pre spoločnosť. Podľa vyjadrenie bývalého spoločníka Spoločnosti W. D. je zrejmá aj dohoda spoločníkov o užívaní motorového vozidla v majetku spoločnosti, a to tak že ho bude používať, a to z dôvodu oslovovania (vyhľadávania) zákazníkov (obchodných reťazcov, reštaurácií a pod.). Bývalý spoločník spoločnosti tiež uviedol, že pri jednej návšteve reštauračného zariadenia, kam išla ponúknuť energetický nápoj, bola aj účastníčkou dopravnej nehody. Bývalí spoločníci spoločnosti teda potvrdili skutočnosti, ktoré tvrdila, a ktoré potvrdila aj bývalá konateľka spoločnosti, pani C. S.. Už z dôkazov produkovaných v čase vydania pôvodného rozsudku, je jednoznačne zrejmé, že motorové vozidlo jej bolo na základe dohody spoločníkov spoločnosti pridelené a využívala ho na plnenie obchodných aktivít spoločnosti, resp. že plnila činnosti pre spoločnosť aj v čase vzniku dopravnej nehody. Uviedla, že nebola ani držiteľom ani vlastníkom vozidla, vykonávala pre spoločnosť činnosti, ku ktorým bola poverená. Zodpovedným subjektom za škodu spôsobenú pri dopravnej nehode je teda výlučne žalovaný 1/ t.j. výlučne spoločnosť. Túto skutočnosť potvrdil podľa nej aj odvolací v zrušujúcom uznesení, z ktorého mala za zrejmé, že súd prvej inštancie mal posúdiť, či nedošlo k prípadnej spoločnej zodpovednosti, a to práve s ohľadom na to, aká bola dohoda spoločníkov o užívaní motorového vozidla. Konštatovala, že spoločná zodpovednosť týkajúca sa prevádzky dopravných prostriedkov, je upravená v ustanovení § 430 ods.1 Občianskeho zákonníka, a to tak, že s prevádzkovateľom spoločne zodpovedá osoba, ktorá použila dopravný prostriedok bez vedomia alebo proti vôli prevádzkovateľa, pričom prevádzkovateľ takéto použitie svojou nebalosťou umožnil. Jej prípadná spoločná zodpovednosť so spoločnosťou by teda s ohľadom na vyššie citované ustanovenie mohla podľa nej prichádzať do úvahy len v prípade, že by motorové vozidlo použila protiprávne, čo sa však v danom prípade nestalo. V danom prípade nepoužila vozidlo ani bez vedomia prevádzkovateľa (t.j. žalovaného 1/), ale ani proti jeho vôli. Vozidlo jej bolo prevádzkovateľom (t.j. spoločnosťou) pridelené na vykonávanie činností pre prevádzkovateľa (t.j. pre spoločnosť). To, že motorové vozidlo používala oprávnene potvrdil pritom aj súd prvej inštancie v napádanom rozsudku. Uviedla, že súd prvej inštancie nespochybnil dohodu spoločníkov spoločnosti o užívaní motorového vozidla ňou, no neuveril tvrdeniam ostatných spoločníkov o tom, že v čase dopravnej nehody vykonávala činnosti pre spoločnosť. Odôvodnenie napádaného rozsudku považovala za v príkrom rozpore s odôvodnením rozsudku po jeho vyhlásení, keď súd prvej inštancie uviedol, že v dôkazoch nie je nijaká zmienka o tom, že by v čase dopravnej nehody vykonávala činnosti pre spoločnosť. Súd prvej inštancie teda dôkazy ňou predložené (čestné vyhlásenia a vyjadrenia bývalých spoločníkov spoločnosti) vyhodnotil na jednej strane ako pravdivé, a to pokiaľ ide o skutočnosť, že používala motorové vozidlo na základe dohody spoločníkov spoločnosti, teda oprávnene a na druhej strane ako nepravdivé, a to pokiaľ ide o skutočnosť, že pri dopravnej nehode vykonávala činnosť pre spoločnosť (t.j. že išla zaniest vzorky energetického nápoja do reštaurácie). Nie je jej zrejmé, prečo súd prvej inštancie dôkazy pre jej liberáciu vyhodnotil ako nepravdivé. K argumentácii súdu prvej inštancie, že nevedla knihu jász, uviedla, že je pravdou že takú knihu nevedla, pretože to ona ako spoločníčka, ale ani ostatní spoločníci spoločnosti nepovažovali za nevyhnutné. Nevedenie evidencie jász ju však nemôže diskvalifikovať z liberáčnych dôvodov. Napokon i tak by išlo o dôkaz, ktorý by si písala aj podpisovala sama, pričom takýto dôkaz by sa dal vyhotoviť aj dodatočne. Kniha jász, ako písomný dokument ňou vyhotovený je preto z hľadiska hodnotenia dôkazov na rovnakej úrovni ako jej výpoveď. Takýto jednostranný dokument nemôže mať a ani nemá takú dôkaznú silu ako vyhlásenie inej osoby, napríklad iného spoločníka. Súd prvej inštancie podľa žalovanej 2/ svojvoľne, dokonca až arbitrárne vyhodnotil štyri základné dôkazy - ktoré potvrdzujú jej výpoveď v rozpore s ich obsahom. Bola toho názoru, že pokiaľ by mal byť záver súdu prvej inštancie správny a teda liberáčne dôvody by nejestvovali, pretože toto tvrdil súd prvej inštancie už v pôvodnom rozsudku, odvolací súd by pôvodný rozsudok nezrušil, ale

potvrdil. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení zároveň zaviazal súd prvej inštancie vysporiadať sa s tým, aká bola medzi spoločníkmi dohoda o používaní motorového vozidla. Toto vozidlo nepoužila ani bez vedomia prevádzkovateľa, t.j. žalovaného 1/, ale ani proti jeho vôli. Vozidlo jej bolo prevádzkovateľom (t.j. spoločnosťou) pridelené na vykonávanie činností pre prevádzkovateľa (t.j. pre spoločnosť). To, že motorové vozidlo používala oprávnené potvrdil pritom aj súd prvej inštancie v napádanom rozsudku. Napriek uvedenému súd prvej inštancie vyhodnotil štyri základné dôkazy, ktoré potvrdzujú jej výpoveď v rozpore s ich obsahom. Namietala tak nesprávne posúdenie veci súdom prvej inštancie.

14. Intervenient vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalovanej 2/ navrhol v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu voči žalovaným 1/ a 2/ rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom a zdôvodneniu podaného odvolania považoval závery súdu prvej inštancie za správne, preskúmateľné a náležite zdôvodnené. Súd prvej inštancie sa podľa neho v potrebnom rozsahu vysporiadal s námietkami žalovanej 2/, vysvetlil, ako dospel k záverom prezentovaným v konaní a obsiahnutým v napadnutom rozsudku a v potrebnom rozsahu sa vysporiadal aj s dôkazmi predloženými stranami sporu v konaní. Súd prvej inštancie sa tak vysporiadal so všetkými skutkovými tvrdeniami žalovanej 2/, vrátane spôsobu užívania motorového vozidla, ktorým bola dopravná nehoda dňa 12.7.2010 spôsobená a spoločnej zodpovednosti žalovaných 1/ a 2/. Intervenient súhlasil so súdom prvej inštancie v tom, že žalovaná 2/ nepreukázala, že v čase vzniku škody (tzn. v čase dopravnej nehody dňa 12.7.2010) vykonávala pre žalovaného 1/ činnosti v dojednanom rozsahu. Preukázanie tejto skutočnosti bolo vo vzťahu k aplikácii zodpovednosti za škodu právnickej osoby (tzn. výlučnej zodpovednosti žalovaného 1/) podľa ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka kľúčovým a rozhodujúcim pre ustálenie a určenie zodpovedného subjektu. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru o zodpovednosti žalovanej 2/ za škodu, tzn. že jej zodpovednosť je daná predovšetkým podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (spolu so zodpovednosťou žalovaného 1/), nakoľko v dôsledku porušenia jej právnej povinnosti došlo k vzniku škody na inom motorovom vozidle, pričom tento svoj myšlienkový postup súd prvej inštancie aj náležite zdôvodnil, neopomenul uviesť ani to, z akých dôkazov vychádzal, ako sa s nimi vysporiadal a prečo na niektoré z predložených dôkazov neprihliadol. Neobstojí preto tvrdenie žalovanej 2/, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nad rámec vyššie uvedeného intervenient poukázal na vyjadrenia samotnej žalovanej 2/ v predmetnom konaní (nakoľko iný dôkaz na preukázanie toho, akú úlohu pre žalovaného 1/ plnila, nebol z jej strany včas doložený), a to, že ten v čase dopravnej nehody plnila pre žalovaného 1/ úlohu spočívajúcu v oslovovaní záujemcov o kúpu energetických nápojov. Zo skutkového stavu ustáleného súdom prvej inštancie, ktorý nebol žalovanými rozporovaný, však vyplýva, že k vzniku škody došlo v dôsledku porušenia právnej povinnosti uloženej žalovanej 2/ ako vodičovi, a teda k vzniku škody došlo v dôsledku nesprávneho vedenia motorového vozidla (vo vlastníctve žalovaného 1/, ktorý bol zároveň jeho prevádzkovateľom) žalovanou 2/. Z takéhoto popisu vzniku škody, ktorý nie je v konaní sporným, je zrejmé, že v momente vzniku škody žalovanou 2/ neplnil pre žalovaného 1/ žiadne dohodnuté úlohy (v rozhodujúcom čase žalovaná 2/ viedla motorové vozidlo žalovaného 1/, pričom v konaní nebolo preukázané, že výkon dohodnutých činností žalovanou 2/ pre žalovaného 1/ v sebe zahŕňa aj vedenie motorového vozidla), a teda nie je možné na vzniknutý zodpovednostný vzťah aplikovať ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanoveniami zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj len ako "Obchodný zákonník"). Nakoľko nebolo v konaní zo strany žalovanej 2/ preukázané, že k vzniku škody došlo v priamej príčinnej súvislosti s výkonom činností žalovanej 2/ pre žalovaného 1/ v intenciách vopred dojednaného (tzn. žalovaná 2/ nepreukázala, že v čase vzniku škody zariaďovala pre žalovaného 1/ záležitosť, na ktorej sa vopred dohodli), nemohol súd prvej inštancie vec posúdiť podľa ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko zariaďovanie vecí pre spoločnosť treťou osobou je imanentnou súčasťou takto definovanej zodpovednosti, pričom to nebolo žalovanou 2/ v konaní preukázané. Vo vzťahu k dôkazom (t. j. k vyjadreniam bývalých spoločníkov) predkladaným žalovanou 2/ po zrušení prvého meritórneho rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom intervenient sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, a teda so záverom, že z ich obsahu nie je preukázaná časová, miestna ani vecná súvislosť spôsobenej škody pri dopravnej nehode a výkonom činnosti pre žalovaného 1/. Intervenient (rovnako ako súd prvej inštancie) týmto dôkazom (čestné prehlásenia spoločníkov žalovaného 1/) neuveril a považoval ich za nehodnoverné, a to z dôvodu, že medzi časovým momentom, kedy došlo k dopravnej nehode (rok 2010) a časovým momentom, kedy boli čestné vyhlásenia bývalých spoločníkov žalovaného 1/ vyhotovené (rok 2019), uplynulo 9 rokov, a teda sa viac ako nepravdepodobné javí, že by si spoločníci žalovaného 1/ s takým časovým

odstupom pamätali na podrobnosti a okolnosti predmetnej dopravnej nehody; právny zástupca žalovanej 2/ na pojednávaní na súde prvej inštancie dňa 12.7.2017 (tzn. pred vyhlásením prvého meritórneho rozhodnutia súdom prvej inštancie, ale už za účinnosti CSP) uviedol, že nie je s odstupom času 6 rokov možné preukázať, že žalovaná 2/ v čase dopravnej nehody plnila úlohy pre žalovaného 1/; právny zástupca žalovanej 2/ výslovne uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania; napriek vyjadreniu právneho zástupcu žalovaného 2/ na pojednávaní na súde prvej inštancie dňa 12.7.2017, žalovaná 2/ v roku 2019 doplnila ďalšie dôkazy (vyjadrenia bývalých spoločníkov), ktorými chcela preukázať svoje tvrdenia prezentované pred vyhlásením prvého meritórneho rozhodnutia súdom prvej inštancie; žalovaný 1/ (ako subjekt, ktorý si mal so žalovanou 2/ dohodnúť spôsob užívania motorového vozidla a ktorý ho mal poveriť výkonom určitých činností v prospech žalovaného 1/), sa k tejto otázke v konaní nevyjadril. Uviedol, že súd prvej inštancie na tieto dôkazy (vyjadrenia bývalých spoločníkov žalovaného 1) nemusel ani prihliadnuť, nakoľko žalovanej 2/ v zásade nič nebránilo v tom, aby ich predložila, ako dôkaz označila už vo svojom odpore zo dňa 25.10.2012, ktorý podala proti platobnému rozkazu Okresného súdu Malacky zo dňa 3.10.2012 sp.zn. 16Ro/845/2012, a teda súd prvej inštancie mohol (a podľa názoru intervenienta aj mal) aplikovať na tieto „nové“ dôkazy sudcovskú koncentráciu konania. Mal za to, že s predloženými dôkazmi sa súd prvej inštancie patrične vysporiadal v napadnutom rozsudku.

15. Žalovaná 2/ vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k uvedenému vyjadreniu intervenienta uviedla, že k spoločnej zodpovednosti týkajúcej sa prevádzky dopravných prostriedkov opakovane poukazovala na právnu úpravu obsiahnutú v ustanovení § 430 ods.1 Občianskeho zákonníka, z ktorého je zrejmé, že s prevádzkovateľom motorového vozidla spoločne zodpovedá len taká osoba, ktorá použila dopravný prostriedok bez vedomia alebo proti vôli prevádzkovateľa, pričom prevádzkovateľ takéto použitie svojou nedbalosťou umožnil. V danom prípade však nepoužila motorové vozidlo ani bez vedomia prevádzkovateľa, ale ani proti jeho vôli. Vozidlo jej bolo prevádzkovateľom pridelené na vykonávanie činností pre prevádzkovateľa. Od počiatku tvrdila, že pri dopravnej nehode plnila úlohy pre spoločnosť, čo jednoznačne potvrdila aj bývalá konateľka spoločnosti pani C. S.. Nešlo teda o jej osamotené tvrdenie, ale o tvrdenie, ktoré bolo podporené ďalším dôkazom, a síce vyhlásením od pani S.. Keď bola vec po vydaní zrušujúceho uznesenia vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, predložila aj ďalšie dôkazy, pričom ďalšie dôkazy preukazovali jednak dohodu o užívaní motorového vozidla a jednak to, že žalovaná skutočne pri dopravnej nehode plnila služobné účely pre spoločnosť. Uvedené dôkazy si vzájomne nerozporujú a potvrdzujú jej tvrdenia ako aj bývalej konateľky, ktoré boli predložené už v odpore voči platobnému rozkazu. Dôkazy, ktoré predložila, sú pritom dôkazmi, ktoré potvrdzujú, že tak jej výpoveď, ako aj vyjadrenie bývalej konateľky, sú reálnymi faktami, a teda sú pravdivé. Tvrdenia Intervenienta, že bývalí spoločníci spoločnosti si po tak dlhom čase nemôžu pamätať podrobnosti a okolnosti dopravnej nehody, sú špekulatívne a zavádzajúce. Spoločnosť mala jedno motorové vozidlo, a teda to, že bolo pridelené jej na užívanie, je elementárna skutočnosť, na ktorej zapamätania sa nevyžadujú nijaké špeciálne pamäťové schopnosti. Identicky to platí aj pre dopravnú nehodu (počas podnikania spoločníkov v spoločnosti to bola jediná nehoda), ako aj pre skutočnosť, že bola spôsobená vtedy, keď bola ponúkať vzorky energetického nápoja. Ak by konajúci súd predsa len dospel k záveru, že je daná aj jej zodpovednosť, a to napriek tomu, že základné znaky zodpovednosti nie sú naplnené (keďže dopravná nehoda bola spôsobená pri výkone činností pre spoločnosť), žiadala o povolenie postupného splácania žalovanej sumy v splátkovom kalendáre, v sume ktorá by nepresiahla 100 Eur mesačne. Pre tento prípad zároveň žiadala, aby súd nepriznal žalobcovi ani Intervenientovi na jeho strane nárok na náhradu trov konania, a to z dôvodu osobitného zreteľa, pretože nijakým spôsobom nezadala príčinu tohto sporu. Bola od počiatku presvedčená, že motorové vozidlo bolo poistené a Intervenient oneskorene zaplatené poistné aj prijal. Neplatnosťou poistnej zmluvy začal argumentovať až potom, ako zistil že došlo k poistnej udalosti. Takéto konanie Intervenienta nie je v súlade s poctivým obchodným stykom.

16. Intervenient vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k tomuto vyjadreniu žalovanej 2/ uviedol, že zo strany žalovanej 2/ nedošlo (a ani nemohlo dôjsť, nakoľko konanie je v štádiu odvolacieho konania) k uvedeniu žiadnych nových skutočností/argumentov, a preto intervenient odkázal na všetky svoje predchádzajúce vyjadrenia a podania urobené v danej veci, pričom napadnutý rozsudok považoval za správny, náležite odôvodnený a presvedčivý. Súd prvej inštancie v rozsudku správne vec posúdil, adekvátne sa vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami a náležite odôvodnil výrok rozsudku. Intervenient preto považuje rozsudok za vecne správny, preskúmateľný a náležite odôvodnený. K návrhu žalovanej 2/ na nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi a intervenientovi (v prípade ich neúspechu v spore) v zmysle ustanovenia § 257 zákona č. 160/2015

Z.z. CSP uviedol, že ide výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a súčasne odchýlku od zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Nakoľko aplikácia tohto ustanovenia CSP má negatívny dopad na tú stranu sporu, ktorá bola v konaní úspešná, musí jeho aplikácia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu, musí mať výnimočný charakter a musí byť náležite odôvodnená (R 34/1982, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/2/2008, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2MCdo/17/2009). Súčasne je potrebné aplikovať aj všeobecné výkladové pravidlo, že každá výnimka má byť vykladaná/aplikovaná reštriktívne. Napriek tomu, že CSP pojmy „dôvody hodné osobitného zreteľa“ a „výnimočné okolnosti“ nešpecifikuje, neznamená to, že je tým umožnená svojvôľa pri rozhodovaní súdu prvej inštancie o tejto otázke. Z právneho hľadiska dané ustanovenie predstavuje moderačné právo súdu, ktoré mu umožňuje odchýliť sa od zásady zodpovednosti za výsledok sporu. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto moderačného práva súdu, aby v konkrétnom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa (ide najmä o prípad, kedy strana sporu nemôže uhradiť trovy súdneho konania z dôvodov, ktoré sama zaviničila alebo ich môže uhradiť len s pomerne veľkými ťažkosťami). Podľa tohto ustanovenia je súd prvej inštancie pri rozhodovaní o povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane sporu stranou neúspešnou povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2MCdo/17/2009). Judikatúra sa tiež jednoznačne priklonila k názoru, že výnimočné pravidlá pre rozhodovanie o trovách konania inkorporované do ustanovenia § 257 CSP nemožno paušálne vzťahovať a aplikovať na určité typy konaní (napr. spotrebiteľské spory), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (viď napr. Nález Ústavného súdu ČR sp.zn. III. ÚS 292/07, Nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I. ÚS 303/12, Nález Ústavného súdu ČR sp.zn. III. ÚS 727/2000). Predmetom posudzovania musia byť celkové majetkové pomery danej strany sporu, predmetom posudzovania nie je len jej príjem, resp. jeho absencia. Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie majetkových rozdielov, a teda ho nemožno vykladať tak, že kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania neprizná súd náhradu trov úspešnej strane sporu. Pod pojmom dôvody hodné osobitného zreteľa možno mať na mysli osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu, pričom do úvahy treba brať aj tie skutočnosti, ktoré žalobcu viedli k podaniu žaloby a prihliadnuť na postoj strán sporu v rámci konania k žalobou uplatnenému nároku (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3MCdo/5/2006, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/2/2008, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2MCdo/17/2009). Mal za to, že v prejednávanej veci nebola preukázaná existencia akejkoľvek výnimočnej okolnosti, ako ani existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali vybočenie zo všeobecného pravidla o povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane sporu neúspešnou stranou. Žalovaná 2/ v konaní nepreukázala, že by jej sociálna situácia neumožňovala nahradiť protistrane trovy konania a súd prvej inštancie tieto okolnosti ani neskúmal. V konaní bolo preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná, a teda, že žalobca má nárok na úhradu uplatneného nároku (ergo procesná obrana žalovanej 2/ bola nedostatočná). Vzhľadom na vyššie uvedené v danom prípade nie sú podľa neho splnené podmienky na aplikovanie ustanovenia § 257 CSP.

17. Žalobca vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za riadne odôvodnený a vecne správny. Súd prvej inštancie postupoval v plnej súlade s rozhodnutím nadriadeného súdu, kedy vec opätovne právne posúdil a vykonal dôkazy pre zistenie skutkového a právneho stavu veci, pričom dospel k názoru, že žaloba je dôvodná a preukázaná aj voči žalovanému 2/. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Mal tiež za to, že k naplneniu podmienok ohľadom postupu podľa § 257 pri rozhodovaní o náhrade trov konania nedošlo. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej sporovej strane alebo strane, ktorej to priamo priznáva zákon náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy). Aj tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, napr. takou výnimkou je nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP (rozhodnutie II. ÚS 31/2004 Ústavného súdu Slovenskej republiky). Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že žalovaná 2/ dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP len tvrdí (aj to len indikatívne), ale ničím nepreukazuje. Aplikácia ust. § 257 CSP je prípustná len vo výnimočných prípadoch, musí byť súdom náležite odôvodnená a neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi

stranami (nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). V zmysle právnej teórie možno toto ustanovenie použiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa možno zhrnúť nasledovne: neprimeraná tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strany sporu, nízky príjem. S ohľadom na vyššie uvedené mal žalobca za to, že v prejednávanej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo dôvodné aplikovať pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania ust. § 257 CSP. Nakoľko § 257 CSP ustanovuje, že súd neprizná náhradu trov konania len výnimočne, pričom musia existovať dôvody hodné osobitného zreteľa, je povinnosťou súdu predmetné dôvody a tvrdenia žalovanej 2/ skúmať (mať ich za preukázané) a povinnosťou žalovanej 2/ tieto tvrdenia preukázať (listinnými dôkazmi podľa toho ktorého dôvodu). Uvedený postup pritom podľa názoru žalobcu nepočíta s navrhovaním postupu podľa § 257 CSP v odvolacom konaní tak, ako to navrhuje žalovaná 2/, nakoľko v tomto štádiu konania je dokazovanie skončené, preto je potrebné podľa názoru žalobcu považovať tento návrh žalovanej 2/ za zmatečný a nevykonateľný. Na základe uvedeného je podľa názoru žalovaného nutné právne uzavrieť, že nebola splnená ani jedna zo zákonných podmienok pre postup podľa § 257 CSP. Na základe vyššie uvedeného a s ohľadom na spoľahlivo a bez akýchkoľvek rozumných pochybností zistený skutkový a právny stav veci žalobca odvolaciemu navrhol odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať žalobcovi a intervenientovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

18. Intervenient podaním zo dňa 20.10.2021 oznámil zmenu jeho právneho nástupcu, keď dňa 31.8.2021 schválila Česká národná banka zlúčenie obchodných spoločností: AXA pojišťovna, a.s., sídlo: Evropská 810/136, 160 00 Praha 6 - Vokovice, Česká republika, IČ: 281 95 604, zápis v obchodnom registri Mestského súdu v Prahe, oddiel B, vložka číslo 12826 (ďalej aj len ako „AXApojišťovna“), UNIQA pojišťovna, a.s., sídlo: Evropská 810/136, 160 00 Praha 6 - Vokovice, Česká republika, IČ: 492 40 480, zápis v obchodnom registri Mestského súdu v Prahe, oddiel B, vložka číslo 2012 (ďalej aj len ako „UNIQA pojišťovna“), v dôsledku čoho AXA pojišťovna zanikla a jej právnym nástupcom sa stala UNIQA pojišťovna, a.s. (na základe konštitutívneho zápisu v Obchodnom registri Českej republiky). UNIQA pojišťovna na území Slovenskej republiky podniká prostredníctvom organizačnej zložky: UNIQA pojišťovna, a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, sídlo organizačnej zložky: Krasovského 3986/15, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 812 948, zápis v obchodnom registri: OS Bratislava I, oddiel Po, vložka číslo 8726/B. S poukazom na vyššie uvedené by mal byť v tomto konaní označený nasledovne: UNIQA pojišťovna, a.s. sídlo: Evropská 810/136, 160 00 Praha 6 - Vokovice, Česká republika IČO: 492 40 480, zápis v obchodnom registri Mestského súdu v Prahe, oddiel B, vložka číslo 2012, konajúca prostredníctvom organizačnej zložky: UNIQA pojišťovna, a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, sídlo organizačnej zložky: Krasovského 3986/15, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 812 948, zápis v obchodnom registri: OS Bratislava I, oddiel Po, vložka číslo 8726/B. Stotožnil sa s tvrdeniami žalobcu v plnom rozsahu. K ust. § 257 CSP uviedol, že nakoľko aplikácia tohto ustanovenia CSP má negatívny dopad na tú stranu sporu, ktorá bola v konaní úspešná, musí jeho aplikácia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu, musí mať výnimočný charakter a musí byť náležite odôvodnená (R 34/1982, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/2/2008, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2MCdo/17/2009). Súčasne je potrebné aplikovať aj všeobecné výkladové pravidlo, že každá výnimka má byť vykladaná / aplikovaná reštriktívne. Napriek tomu, že CSP pojmy „dôvody hodné osobitného zreteľa“ a „výnimočné okolnosti“ nešpecifikuje, neznamená to, že je tým umožnená svojvôľa pri rozhodovaní súdu prvej inštancie o tejto otázke. Z právneho hľadiska dané ustanovenie predstavuje moderačné právo súdu, ktoré mu umožňuje odchyliť sa od zásady zodpovednosti za výsledok sporu. CSP vyžaduje pre realizáciu tohto moderačného práva súdu, aby v konkrétnom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa (ide najmä o prípad, kedy strana sporu nemôže uhradiť trovy súdneho konania z dôvodov, ktoré sama zavinila alebo ich môže uhradiť len s pomerne veľkými ťažkosťami). Podľa tohto ustanovenia je súd prvej inštancie pri rozhodovaní o povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane sporu stranou neúspešnou povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2MCdo/17/2009), k názoru, že výnimočné pravidlá pre rozhodovanie o trovách konania inkorporované do ustanovenia § 257 CSP nemožno paušálne vzťahovať a aplikovať na určité typy konaní, ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (viď napr. Nález Ústavného súdu ČR sp.zn. III. ÚS 292/07, Nález Ústavného

súdu ČR sp.zn. I. ÚS 303/12, Nález Ústavného súdu ČR sp.zn. III. ÚS 727/2000). Z judikatúry súdov taktiež vyplýva, že predmetom posudzovania musia byť celkové majetkové pomery danej strany sporu, predmetom posudzovania nie je len jej príjem, resp. jeho absencia. Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie majetkových rozdielov, a teda ho nemožno vykladať tak, že kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania neprizná súd náhradu trov úspešnej strane sporu. Už zmienenými výnimočnými okolnosťami sa v zmysle judikatúry majú na mysli okolnosti danej veci, ako aj okolnosti na strane niektorej zo strán sporu. Pod pojmom dôvody hodné osobitného zreteľa možno mať na mysli osobné, majetkové, zárobné a iné pomery strán sporu, pričom do úvahy treba brať aj tie skutočnosti, ktoré žalobcu viedli k podaniu žaloby a prihliadnúť na postoj strán sporu v rámci konania k žalobou uplatnenému nároku (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3MCdo/5/2006, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/2/2008, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2MCdo/17/2009). Mal za to, že v prejednávanej veci nebola preukázaná existencia akejkoľvek výnimočnej okolnosti, ako ani existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali vybočenie zo všeobecného pravidla o povinnosti nahradit' trovy konania úspešnej strane sporu neúspešnou stranou. Žalovaná 2/ v konaní nepreukázala, že by jej sociálna situácia neumožňovala nahradit' protistrane trovy konania a súd prvej inštancie tieto okolnosti ani neskúmal. V konaní bolo preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná, a teda, že žalobca má nárok na úhradu uplatneného nároku (ergo procesná obrana žalovanej 2/ bola nedostatočná). Vzhľadom na vyššie uvedené, je zrejmé, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na aplikovanie ust. § 257 CSP. Navrhol rozsudok v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny a priznať intervenientovi voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

19. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) prejednal vec v celom rozsahu, keďže odvolanie žalovanej sa vzťahovalo aj na žalovaného 1/ vzhľadom na solidárne uloženú povinnosť, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie nepovažoval za potrebné doplniť ani znovu zopakovať (§ 385 ods. 1 CSP), keď dospel k záveru, že odvolanie žalovanej 2/ nie je dôvodné.

20. Ustanovenie § 24 ods. 7 veta prvá v spojení s § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z., na ktoré odvolací súd poukázal už vo svojom vyššie uvedenom predchádzajúcom rozhodnutí, je potrebné vykladať tak, že kancelária má právo postihu proti každému, kto za škodu zodpovedá a za koho plnila. Kancelária má teda právo postihu aj proti osobe, ktorá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá na základe zavinenia, t.j. aj proti vodičovi (pri prevádzke tuzemského motorového vozidla je vodič povinný mať pri sebe potvrdenie o poistení zodpovednosti a teda presvedčiť sa, či je vozidlo poistené)- uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2015, sp. zn. 4Cdo 190/2014). Ústavný súd SR v odôvodnení uznesenia zo 17. augusta 2016 sp.zn. III. ÚS 514/2016 -15 uviedol, že bolo vecou zákonodarcu, že okruh regresne zodpovedných osôb vymedzil spôsobom, aký vyplýva zo zákona o povinnom zmluvnom poistení, čo znamená v prípade plnenia škody kanceláriou podľa § 24 ods. 2 písm. b/ zákona o povinnom zmluvnom poistení, že hoci osobou, ktorá je povinná povinné zmluvné poistenie uzatvoriť, je držiteľ vozidla (resp. aj ďalšie osoby podľa § 3 ods. 1 zák. o povinnom zmluvnom poistení), právo regresného postihu sa rozširuje i na iné osoby definované ako tie, ktoré zodpovedajú poškodenému za škodu. Vodič motorového vozidla, ku ktorému nebola uzavretá poisťovacia zmluva a ktorý nie je jeho prevádzateľom (vlastníkom), pričom ním spôsobil škodu, je pasívne vecne legitimovaný v konaní o náhradu plnenia poskytnutého Slovenskou kanceláriou poisťovateľov z poisťovacieho garančného fondu. Zodpovednosť prevádzateľa nevyklučuje zodpovednosť vodiča, ktorý spôsobil škodu zavineným porušením právnej povinnosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/26/2015 zo 16. februára 2016, Stanoviská a rozhodnutia vo veciach obchodnoprávných Zbierka stanovísk NS a súdov SR 7/2017 č. 54).

21. Z obsahu spisu je nepochybné, že žalobca sa domáhal voči žalovanej 2/ tzv. postihového práva, pričom bolo v konaní nesporné, že žalovaná 2/ ako vodič motorového vozidla zaviniла dopravnú nehodu, pri ktorej došlo ku škode spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Nesporným je, že žalovaný 1/ bol vlastníkom a prevádzkovateľom vozidla, ktorým bola spôsobená škoda. Z charakteru nároku uplatneného v konaní je zjavné, že posúdenie pasívnej legitimácie žalovanej 2/ je nevyhnutné jednoznačne vyložiť ustanovenie § 24 ods. 7 zákona o povinnom zmluvnom poistení v spojení s právnou úpravou zodpovednosti za škodu v Občianskom zákonníku ako lex generalis k postihovej úprave. Žalobca si voči žalovanému 1/ uplatnil nárok titulom zodpovednosti prevádzkovateľa motorového vozidla zodpovedného podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla a voči žalovanej 2/ odvodil postihový nárok zo všeobecnej úpravy

zodpovednosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže žalovaná 2/ zodpovedá za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti ako vodič, ktorý škodovú udalosť zaviniť.

22. V § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je vyjadrená zásada, že každý, t.j. tak fyzická, ako aj právnická osoba, zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Predpokladom vzniku tejto zodpovednosti je, že niekto porušil určitú povinnosť (pričom nezáleží na tom, či ide o povinnosť vyplývajúcu z určitého záväzkovo - právneho vzťahu alebo o povinnosť uloženú priamo zákonom) a porušením tejto povinnosti spôsobil inej osobe škodu. Spôsobenie škody inej osobe a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním (porušením povinnosti) a vzniknutou škodou sú ďalšími podmienkami vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa tohto ustanovenia. Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov upravená v § 427 až § 431 je osobitným druhom zodpovednosti za škodu, ktorá spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti. Ustanovenie § 427 upravuje subjekt tejto zodpovednosti, pričom podľa odseku 1 je tento subjekt určený bez ohľadu na to, prevádzkou akého dopravného prostriedku bola škoda spôsobená. Podľa odseku 2 zodpovedajú iba prevádzkovatelia (zákon používa jazykovo pojem „prevádzateľ“) určitých dopravných prostriedkov. Subjektom tejto zodpovednosti môže byť však aj osoba odlišná od osôb uvedených v § 427, ak sú splnené podmienky ustanovené v § 430. Zodpovednosť za škodu podľa § 427 spočíva v tom, že ide o zodpovednosť za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku. Medzi osobitnou povahou prevádzky a medzi spôsobenou škodou musí byť príčinná súvislosť.

23. Občiansky zákonník v ustanoveniach § 813 a § 814 upravuje prechod práva poisteného proti inému na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou. Dôvodom, prečo na poisťovateľa prechádza právo, ktoré má poistený proti inému na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou, je postihnutie osoby zodpovednej za škodu aj v tých prípadoch, keď poistený, ktorému bola spôsobená škoda, dostane náhradu od poisťovateľa. Ide o zákonný prechod práva (tzv. subrogačný postih), ku ktorému dochádza bez prejavu vôle účastníkov. Zo znenia § 813 ods. 1 OZ vyplýva prechod práva na náhradu škody vyplatením poistného plnenia bez ohľadu na to, či Stanoviská a rozhodnutia vo veciach obchodnoprávných Zbierka stanovísk NS a súdov SR 7/2017 možno zodpovednosť za škodu, ktorá vznikla poškodenému voči škodcovi, vyvodit' z Občianskeho zákonníka alebo akéhokoľvek iného právneho predpisu.

24. Žalovaná 2/ vo svojom odvolaní predovšetkým namietala svoju pasívnu legitímáciu v konaní poukazujúc na ust. § 420 ods. 2, § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka vzhľadom k tomu, že bola jednou zo spoločníkov spoločnosti žalovaného 1/, predmetné motorové vozidlo žalovaného 1/ používala pri svojej činnosti pre žalovaného 1/ a toto nepoužila bez jeho súhlasu, čo bolo potvrdené aj v konaní vykonanými dôkazmi.

25. V tejto súvislosti už Najvyšší súd SR vyslovil v rozhodnutí sp.zn. 2Cdo/210/2011, že ak škodca nemal v čase dopravnej nehody uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa zákona a poisťovateľ poskytol poškodenému poistné plnenie z titulu havarijného poistenia, poskytnutím tohto plnenia vstúpil poisťovateľ v zmysle § 813 ods. 1 do práv poškodeného na náhradu škody voči škodcovi a vzniklo mu právo na uplatnenie práva na poistné plnenie z garančného fondu spravovaného Slovenskou kanceláriou poisťovateľov. Podľa ust. § 24 ods. 2 písm. b) ZoPZP poskytuje Slovenská kancelária poisťovateľov z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia zodpovednosti. Podľa odseku 3 má poškodený právo uplatniť nárok na náhradu škody podľa ods. 2 proti kancelárii za rovnakých podmienok, za akých by mohol uplatniť nárok na náhradu škody proti poisťovateľovi podľa tohto zákona. Následne odseku 7 má kancelária právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa ods. 2 písm. a), b), f) a g) na náhradu toho, čo za neho plnila. Všeobecne možno za ustálený (v literatúre aj judikatúre) považovať záver, že za prevádzkovateľa na účely § 427 považuje subjekt, ktorý má právnu a faktickú možnosť disponovať daným dopravným prostriedkom, pričom takáto dispozícia má dlhodobejšie účelové určenie, pričom nie je vylúčené, aby ako prevádzkovateľ boli určené aj viaceré subjekty, ktorých zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou daného dopravného prostriedku bude solidárna (§ 438 OZ). Škoda je spôsobená viacerými škodcami vtedy, ak protiprávne konanie viacerých osôb viedlo k jej vzniku. Nemusí ísť o aktívne spoločné konanie, pričom zákon nerozlišuje medzi škodcom a účastníkom na delikte. Zodpovednosť každého zo subjektov sa posudzuje samostatne, a to najmä s ohľadom na protiprávnosť jeho správania sa a na príčinnú súvislosť medzi správaním sa, porušením právnej povinnosti a vznikom škody. Aj účastník na protiprávnom konaní inej osoby môže byť

považovaný za škodcu v zmysle § 438 OZ. Solidárna zodpovednosť viacerých škodcov sa uplatní bez ohľadu na právny režim ich zodpovednosti (subjektívna alebo objektívna, špeciálna alebo všeobecná skutková podstata zodpovednosti za škodu) a viacerí škodcovia sú zviazaní spoločne a nerozdielne. Poškodený si tak môže uplatniť náhradu celej škody od ktoréhokoľvek škodcu, bez ohľadu na mieru jeho účasti na delikte a každý zo škodcov je voči poškodenému povinný plniť náhradu škody v plnom rozsahu a nemá možnosť odmietnuť plnenie s poukazom na ostatných škodcov. Zodpovednosť prevádzkovateľa, ktorá je aj v tomto prípade daná na základe samotnej existencie kvalifikovanej škodovej udalosti majúcej svoj pôvod v prevádzke, však nevylučuje zodpovednosť vodiča dopravného prostriedku, ktorý spôsobil škodu pri tejto škodovej udalosti zavineným porušením právnej povinnosti podľa § 420 ods. 1 OZ. Pokiaľ ide o vzťah prevádzkovateľa a vodiča ako odlišných subjektov, Stanoviská a rozhodnutia vo veciach obchodnoprávných Zbierka stanovísk NS a súdov SR 7/2017 ustanovenie § 427 a nasl. OZ upravujúce osobitnú zodpovednosť nie je vo vzťahu k všeobecnej zodpovednosti podľa § 420 OZ ustanovením špeciálnym, ale obe skutkové podstaty stoja vedľa seba. Poškodený tak môže uplatňovať právo na náhradu škody voči prevádzkovateľovi dopravného prostriedku podľa § 427 OZ na základe objektívneho princípu rovnako ako voči vodičovi dopravného prostriedku podľa § 420 OZ na základe zodpovednosti založenej na prezumovanom zavinení. Už z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 54/2009 možno považovať za ustálený záver, že z dikcie ustanovenia § 12 ods. 2 ZoPZP vyplýva, že poisťovateľ má nárok na náhradu poistného plnenia za podmienok uvedených pod písmenami a) až h) nielen proti osobe, ktorá uzavrela s poisťovateľom zmluvu o poistení zodpovednosti, ale aj proti poistenému, ktorý nie je touto osobou. Zákon v citovanom ustanovení teda priznáva poisťovní tzv. postihové právo aj proti iným subjektom, na ktoré sa vzťahuje poistenie zodpovednosti, než je poistník. Poisteným podľa citovaného zákona je teda nielen prevádzkovateľ a ďalšie osoby zodpovedajúce za škodu podľa § 427 a nasl., ale aj osoby zodpovedajúce za škodu za podmienok uvedených v ustanovení § 420 OZ, ktorou môže byť napr. aj vodič vozidla.

Pre zaujatie právneho záveru zodpovedajúceho účelu zákona je podstatným ustálenie termínu osoby bez poistenia zodpovednosti, pričom všeobecne platí, že za poisteného sa považuje každá osoba, ktorá zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Výkladom a contrario tak možno definovať osobu bez poistenia zodpovednosti ako takú osobu, ktorá zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla, na ktorého prevádzku nie je v čase vzniku škodovej udalosti uzavreté poistenie zodpovednosti podľa ZoPZP. S poukazom na vyššie citované judikované závery najvyššieho súdu možno uzavrieť, že takou osobou môže byť ako prevádzkovateľ/vlastník, tak aj vodič vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škodová udalosť. Postavenie žalobcu v konaní je osobitným postavením vo vzťahu k takýmto osobám z dôvodu, že ide o jeho postihové právo voči osobám, za ktoré plnil na základe osobitnej právnej úpravy obsiahnutej v § 24 ods. 2 ZoPZP. Dôvodom na vznik práva poškodeného na náhradu škody proti poistnému garančnému fondu je spôsobenie škody nepoisteným motorovým vozidlom a toto právo si môže poškodený uplatniť voči kancelárii za rovnakých podmienok, ako keby uplatnil priamy nárok proti poisťovateľovi. Úmyslom zákonodarcu, formulovaným aj v dôvodovej správe k ZoPZP bolo, aby sa poistenie vzťahovalo ako na prevádzkovateľa a ďalšie osoby zodpovedajúce podľa § 427 a nasl. OZ, tak i na osoby zodpovedajúce za podmienok ustanovenia § 420 OZ, napríklad vodiča vozidla. Za osobu bez poistenia zodpovednosti je teda nutné považovať toho, kto zodpovedá za škodu spôsobenú podľa ZoPZP a vodič je tak v spore pasívne vecne legitimovaný z dôvodu, že zavinené porušil pravidlá cestnej premávky a v príčinnej súvislosti s uvedeným protiprávnym konaním spôsobil škodu na majetku poškodených, ktorú žalobca uhradil. Keďže škodu spôsobil vozidlom, ku ktorému nebola uzavretá poistná zmluva, je súčasne osobou bez poistenia zodpovednosti, a to bez ohľadu na to, komu prislúchala povinnosť uzavrieť poistnú zmluvu. A keď za neho žalobca plnil poškodenému z garančného fondu, má proti nemu z tohto dôvodu právo na náhradu podľa § 24 ods. 7 ZoPZP.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd nepovažoval odvoláciu námietku žalovanej 2/ spočívajúcu v namietaní jej pasívnej vecnej legitimácie za dôvodnú, nakoľko jej zodpovednosť za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Obč. zák. porušením právnej povinnosti ako vodiča motorového vozidla žalovaného 1/ a žalobca má voči nej postihové právo, t.j. právo na náhradu ňou spôsobenej škody, ktorú plnil z garančného fondu, v zmysle § 24 ods. 7 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Pokiaľ žalovaná 2/ uviedla, že súd prvej inštancie sa neriadil názorom odvolacieho súdu pri posudzovaní otázky jej zodpovednosti, odvolací súd vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nedostatočne s touto vysporiadal, keď ju posudzoval z hľadiska pracovnoprávneho vzťahu medzi žalovaným 1/ a žalovanou 2/, pričom o takýto vzťah medzi nimi nešlo, ale že žalovaná 2/ bola spoločníčkou spoločnosti žalovaného 1/.

27. Odvolanie žalovanej 2/ nepovažoval odvolací súd za dôvodné ani v časti trov konania, nakoľko na aplikáciu ust. § 257 CSP neboli splnené podmienky. Aplikácia tohto ustanovenia CSP má negatívny dopad na tú stranu sporu, ktorá bola v konaní úspešná, musí jeho aplikácia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu, musí mať výnimočný charakter a musí byť náležite odôvodnená. Za takýto dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno považovať žalovanou 2/ uvedený dôvod, že nijakým spôsobom nezdala príčinu tohto sporu, bola od počiatku presvedčená, že motorové vozidlo bolo poistené a Interveniens oneskorene zaplatené poistné aj prijal, neplatnosťou poistnej zmluvy začal argumentovať až potom, ako zistil že došlo k poistnej udalosti. Navyše žalovaná 2/ v konaní ani nepreukázala, že by jej sociálna situácia neumožňovala nahradiť protistrane trovy konania.

28. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi a intervenientovi, úspešným v odvolacom konaní, priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).